

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 18.

30te april 1893.

19de aarg.

Guf, det er toldt!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstrib. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Jangens jul.

Juleandagten i fængslet var netop tilende. Den unge prest havde ladet stille to grantrær paa hver side af alteret; men at pynte dem med lys var ikke bleven tilladt. Han havde talt med hjertet fyldt af den glæde og fred, som julehøitiden bringer hver den, der selv i hjertet har modtaget budskabet om Frelserens komme; men med vemod saa han, hvor lidet indtrykt hans ord syntes at gjøre paa de mange fanger, som var tilstede.

I et og andet ansigt havde han vistnok kunnet opdage et lysere udtryk end sedvanligt; men dette var dog kanke snarere fremkaldt ved minder fra de lykkeligere dage, som høitidsstunden havde vakt tillibe hos dem, end selve det herlige evangelium. Nogle af fangerne havde uafbrudt betragtet de friske, grønne grantrær, der forekom dem som en levende hilsen fra verden udenfor fængselsmurene; andre havde med aandstræbende blik stirret op gjennem de høitiddende vinduer for at faa et lidet blik af den stjernebedækkede himmelhvælving. De fleste havde, kort sagt, været alfor optagne af egne tanker eller aldeles henjunkte i den sløve haabløshed, som et langvarigt fangenskab ofte medfører, saa de ikke lyttede opmærksomt til den unge prests ord.

Dette var især tilfældet med en af fangerne, som han denne aften havde maattet lægge merke til og var bleven greben af dyb medfølelse med. Denne mand havde altid vist sig som en af de mest utiltgjenge-

lige af fængslets beboere, og enhver tilnærmelse fra sjælesørgerens side var bleven mødt med den mest sløve ligegyldighed. Det var, som om enhver følelse var uddødt hos denne høie, kraftige stikkelse, og som om hverken glæde eller sorg nogengang igjen skulde kunne vise sig i dette magre, stjeggede ansigt og disse mørke dybt liggende øine. Han var dømt til livsvarigt fængsel, og bevidstheden derom havde trykket sit tydelige præg paa hele hans person. Som noget mærkeligt fortaltes ogsaa, at denne fange under hele sin fængselstid ikke havde faaet en eneste hverken skriftlig eller mundtlig meddelelse fra verden udenfor fængslet. Han syntes i ordets fulde betydning at være bleven glemt derinde bag de tykke mure.

Juleandagten var som sagt tilende; presten havde trykket de nærmest siddende fangers haand og vekslet nogle ord med dem, hvorpaa han med høi stemme ønskede dem alle en glædelig jul og derefter fjernede sig. Han længter efter at komme hjem for at kunne fejre den øvrige del af aftenen hjemme hos sine kjære og stundte sig henigjennem fængslets gaardsplads, ledsaget af en af fangebogterne, som havde noget at tale med ham om.

Den tunge fængselsport faldt med en dump lyd igjen efter ham. En kold vind blæste ham imøde, og han stansede et øieblik for at brette op frakkekraven. I det samme fik han øie paa en mørk liden stikkelse ved siden af porten.

„Hvem er det?“

Nogle utydelige ord, som næsten ikke kunde høres, var det eneste svar; men den mørke stikkelse tog et skridt fremad, og skinnede fra nærmeste gaskygte faldt paa en bleg, daarlig klædt gut.

„Er det nogen, du søger efter, min lille ven?“ — Prestens stemme fik pludselig et underligt tonefald.

„Jeg søger efter far.“

„Hvor er far?“

„Derinde!“

En liden blaafrosen haand pegede mod den store, fast tillukkede port.

„Nu kan du ikke faa ham itale.“

„Jeg har forsøgt saa mange gange, men aldrig — og mor bad. . . .“

Næsten blev fremsagt med saa lav stemme, at presten ikke kunde opfatte ordene; men det bønfuldende udtryk i barnets taarefyldte øine bragte ham til i næste øieblik at vende sig om og ringe paa porten.

Portneren blev anmodet om at raabe paa fangevogteren, som sandsynligvis endnu ikke var kommen ind. Presten vendte sig derpaa atter mod gutten:

„Hvad heder far?“

„Anton Skøld.“

„Hvor længe har han været her?“

„Det husker jeg ikke, men man siger, at han skal sidde der for altid.“

„Stakkars dig, min lille gut!“ udbrød presten, idet han bøiede sig ned for bedre at kunne se det lille bedrøvede ansigt.

Idetsamme stak fangevogteren hovedet ud gennem portsluggen, og en samtale paafulgte med saa lave stemmer, at den lille ikke kunde høre, hvad der blev sagt.

Presten haatog sig, ansvar. Fangevogteren havde ikke videre lyst til at opfylde hans ønske, men gav dog tilsidst efter, og med et venligt slag paa skulderen skjød presten den lille skjælvende gut ind gennem den mindre sideport, sagde godaften og fortsatte sin vei.

Forskrækket og skjælvende af kulde stod den lille i den mørke fængselsgaard, hvor han saa ofte forgjæves havde søgt at komme ind. Fangevogterens barste: „Følg mig!“ forøgede endnu mere hans frygt. Gaarden syntes ham saa forfærelig lang, medens han halvt springende fulgte i hælene paa vogteren. De gik op igjennem en sparsomt oplyst stentrappe og hen igjennem flere gange, hvorfra en række døre førte ind i fængselsrummene. Guttens hjerte bankede; han

ønskede næsten, at han var ude igjen. Kom de ikke snart til hans far da?

Bludselig stansede fangevogteren og lukkede op en dør. „Fem minutter, men ikke et øieblik længere!“ sagde han strengt, idet han skjød gutten ind.

Det lille fængselsrum var mørkt i sammenligning med den mere oplyste gang udenfor og han havde i første øieblik vanskeligt for at skjelne noget. Han skjalt i benene, og det faldt ham vanskeligt at holde taarerne tilbage.

Paa sengen sad fangen, stirrende frem for sig i sløv haabløshed. Ved barnets uventede intræden vaagnede han ligesom op. Begges øine mødtes.

„Far!“

Der gik ligesom en trækning over fangens ansigt; men udtrykket deri forandredes ikke.

„Far!“ lød det atter, denne gang noget høiere, „mor bad, at jeg skulde gaa hid, og jeg har forsøgt mange gange.“

Fangen saa ufravendt paa gutten, men ikke et ord kom over hans læber.

„Mor sagde“, vedblev den lille mere modig, skjønt ordene kom stødvis frem og det endnu faldt ham vanskeligt at tale, „at jeg skulde hilse dig og bede dig om forladelse, fordi hun ikke altid var“. . . han stansede og ledte i sin hukommelse for at finde de rette ord — „fordi hun ikke altid var, som hun burde imod dig.“

Fangen aandede tungt. Den senefulde haand knyttedes krampagtig om sengekanten, og over de tæt sammenklemt læber kom tilsidst næsten som et angstskrig:

„Hvor er mor?“

„Mor er død!“

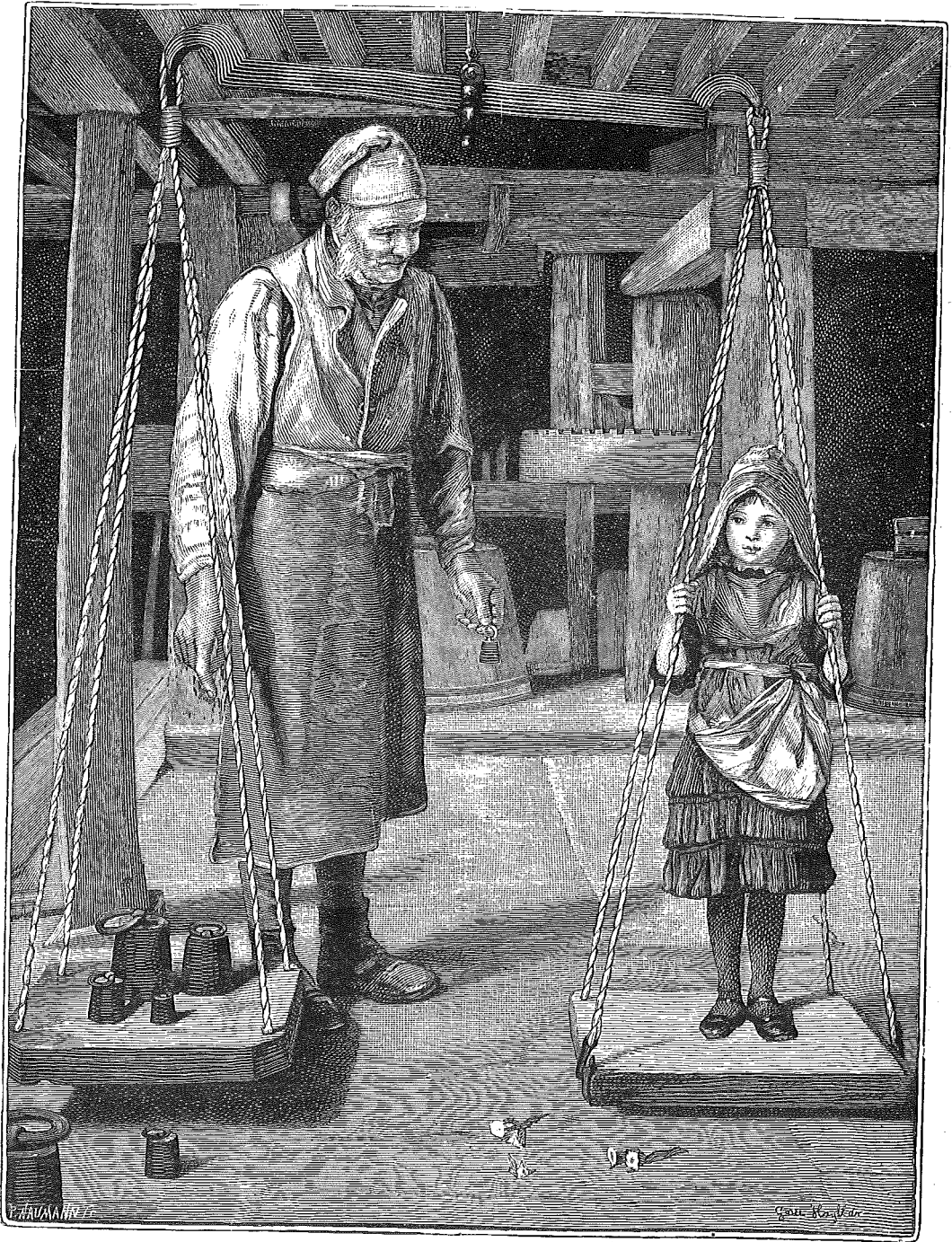
Gutten trak sig forskrækket et skridt tilbage mod døren. Han havde vanskeligt for i den sammensaldne stillelse med det graablege rødskjeggede ansigt at gjentjende faderen.

„Og Lydia?“

Røstat overfalder en ung hare.

3 begen.

Det var, som om fangen knapt kunde faa ordene frem.

„Gun døde 14 dage efter mor, tredje paaftedag.“

Fangen famlede med den anden haand for at finde noget at støtte sig mod.

„Jeg husker saa godt dagen“, fortalte gutten efter nogle øieblikkes tausehed, „thi det var samme dag, som jeg kom paa fattighuset.“

Det graablege ansigt skjultes bag de skjælvende hænder og brystet arbejdede tungt. Det var, som om de længe tilbagestængte følelser med en gang fik magt og truede med at sprænge enhver dæmning. Den voldsomme smerte fandt tilslut udtryk i et tungt suk.

„Jeg har faaet en julekage og et julelys“, lød atter guttens røst efter en stunds tausehed, „og dem tog jeg med til dig; thi det er jo juleaften.“

Han trak frem sine statte, som han havde gjemt under sin fillede trøje og lagde dem paa bordet ved siden af fangen.

„Over aften tænker jeg paa dig og siger“, vedblev han mere skyndsomt, da hurtige skridt hørtes udenfor, „som mor lærte os: Kjære herre Gud i himmelen! Tilgiv far og frels hans sjæl for Jesu Kristi skyld! Amen.“

Fra den sammensunkne stikkelse paa sengkanten hørtes en heftig hulken. Hele hans legeme skjælv, og taarer trængte sig frem mellem hans hænder, som fremdeles var haardt trykkede mod ansigtet.

En nøgel blev støjende sat i laasen, døren aabnedes, og fangevogteren stod paa tærstelen. Han havde allerede aabnet læberne for at bede gutten komme ud, men ordene stansede paa hans læber ved det ubentede syn, som mødte hans øie.

Han stod et øieblik stille, uvis om hvad han skulde gjøre. Derpaa tog han venlig den lille i haanden og hvistfede ligesom bange for at forstyrre:

„Du kan ikke bære her længere nu. En anden gang taanse. . . .“

Men baade julekagen og julelyset fik lov til at ligge urørte paa fangens bord.

* * *

Da fangevogteren et par timer senere gjorde sin aftenrunde, stansede han lyttende ved fangens dør. Fra det stængte fængselsrum hørtes heftig hulken, og blandet dermed trængte de første bønneraab frem fra et sønderknust hjerte: „Herre Gud i himmelen! Forlad mig min synd og frels min sjæl for Jesu Kristi skyld! Amen.“

(Efter Sv. Barn. Tidng.)

Blodhevereren.

Naar der er begaaet et mord blandt de hedenske grønlandere, har den myrdedes slegt ret, ja, man mener endog pligt til at dræbe morderen. En gang skede det, at den 15-aarige Kulus's far blev myrdet; morderen flygtede straks for ikke at blive dræbt af de efterlevende slegtninge.

Et aar senere rustede Kulus sig og for- enede sig med nogle slegtninge for at op- søge morderen. Paa sin vej kom han til en af de kristne menigheder. Udeles ubentet gif han hen til brødremenighedens missionær og bad om at blive døbt. Missionæren forklarede ham, at han ikke kunde blive døbt, hvis han ikke vilde ophøre med at forfølge sin fiende. „Du maa fuldt ud tilgive din fiende“, sagde missionæren. „Det er en streng lære“, sagde Kulus.

Nogle dage efter kom han igjen. Hans hele optræden vidnede om, at der foregik en heftig kamp i hans indre. Missionæren spurgte ham, hvad han havde bestemt sig til. — „Jeg vil — og jeg vil ikke“, svarede Kulus; „jeg hører — og jeg hører dog ikke, jeg har aldrig før hørt noget lignende. Jeg skal tilgive min fiende — men jeg kan ikke tilgive ham. Jeg har ingen øren, naar

mine venner egger mig til hevn — og dog har jeg øren." Missionæren raadede ham indtrængende til at følge Guds stemme. Han læste en del af lidelseshistorien for ham, især læste han tydelig og kraftig om Jesus, som tilgav morderen og bad for ham. „Det var meget smukt“, sagde Kulus, og taarerne traadte frem i hans øine, „men Jesus var meget bedre, end vi er.“ „Og dog skal vi stræbe efter at ligne ham“, sagde missionæren, „og det kan vi, naar vi lærer at tro paa ham.“ Saa læste missionæren om Stefanus's martyrdød. Uter kom taarerne frem i Kulus's øine, og han sagde: „Ja, han er nu salig hos Gud i himmelen.“ „Ja“, svarede missionæren; „og du vil ogsaa komme til himmelen, naar du gjør, som han.“

„Kjære herre“, sagde Kulus, „jeg vil, men giv mig tid, saa jeg kan faa mit hjerte til at tie; jeg vil komme igjen til dig.“

„Gaa“, sagde missionæren, „bed til Gud om at give dig et nyt hjerte; jeg vil bede for dig.“

Nogen tid efter kom Kulus tilbage med et glad ansigt og sagde: „Nu er jeg lykkelig; jeg hader ikke længere, jeg har tilgivet min fiende. Da du læste for mig om den tornekrone de frelser, var hele mit hjerte rørt, og jeg lovede Gud, at jeg vilde tilgive min fiende.“

Kulus ønskede nu tilligemed sin hustru at blive en kristen. Missionæren underviste dem begge, og da Kulus nogen tid efter blev døbt, afslagde han en herlig trosbekjendelse. Det skjønneste ved denne betjendelse var jo, at den ikke bestod af smukke ord alene, men han viste det i gjerning og sandhed. Han skrev nemlig til sin fiende: „Jeg er bleven lykkelig; frygt ikke for mig.“

Til menigheden, som var samlet i anledning af hans daab, sagde han: „Modtag mig som en bror, vi vil have hverandre hjertelig kjær.“ Derefter rakte han missionæren haanden og sagde: „Tak, kjære herre, jeg er meget lykkelig.“

Er du i fare?

Der er mange farer paa havet. Ikke alene fra vind og bølger; men de mænd, som ofte stiger ned i dybet, møder farer af den mest gruopvækkende karakter. En mand, som nylig besøgte perlefiskerierne i California-bugten, fortæller følgende tildragelse.

En af dykkerne gik ned til havbunden for at søge efter perler. Han fyldte sin sæk og var om at stige op, da han ved at se op blev var en vældig, mennefskædende hai fiske lige over sig. Da han ikke var sikker paa, at haien havde seet ham, flyttede han sig hurtigt til den anden side af en stor klippe, som var nær ham. Men haien havde seet ham igjennem det klare vand; thi ved en hurtig bevægelse af halen forandrede den sin stilling øieblikkelig og var igjen lige over ham. Det faldt ham ind, at han muligvis kunde undfly, om han kunde hindre sin forfølgers syn. Hurtig arbejdede han med hænder og fødder et halvt minut, til han fik vandet mudret fra bunden; derpaa løb han i hast til den anden side af klippen, gav signal til sine medarbejdere i baaden og steg op til overfladen. Han krøb over siden paa baaden, just som haien styrtede efter ham.

Mandens nerver var saa gjennemrykkede ved faren, han havde svæbet i, at han erkærede, at alle havets perler kunde ikke friste ham til at gaa til bunds igjen. Maaske han vilde forandre sin beslutning, naar han kom over skrækken. Mange, som er frelste fra aandelige farer, og som fatter beslutning om ikke at lade sig lokke mere, glemmer det snart, sjønt de ved, at fjælsfienden fra dybet lurar paa dem for at opsluge dem.

„Vaager derfor; thi eders modstander, djævelen, gaar omkring som en brølende løve, søgende, hvem han kan opsluge.“

Røskatten.

[Med Billedc.]

Sar du seet røskatten? — Et vakkert lidet dyr med sit langstrakte smidige legeme og de korte ben! Ikke sandt? Den er forresten ikke saa let at faa se, da den mindste lyd som regel bringer den til ilksomt at søge ind i et eller andet smuthul.

„Navnet „Røskat“ har den af, at den gerne holder til i stenroser. Ellers kalbes den ogsaa hermelin, og ved dette navn bringes tanken straks hen paa dens nydelige skind; kaaber af hermelin og maar har prydet saa mangen konge og fyrstelig person. Det er især dens vinterpels med dens blændende hvide farve, som er saa smut; om sommeren er hermelinen rødbrun med lys bug. Men et lidet punkt paa dens legeme bliver hverken hvidt om vinteren eller brunt om sommeren, og det er dens — halepids; den er altid sort.

Et vakkert dyr er røskatten altsaa; men samtidig er den i høieste grad grusom og blodtørstig. Den anretter stor ødelæggelse blandt fuglene, især ude i skov og mark saavel blandt maaufuglene som fuglevildtet; men saa mangen en husmoder har nok faaet merke,

at den ogsaa kan være en slem fiende mod gaardens høns, ligesom den endog undertiden stjæler eggene. Men saa kan den ogsaa gjøre god nytte, hvis der er mange mus paa gaarden; thi man skal vanskeligt finde nogen kat, som er bedre musfanger end hermelinen. Naar musene smutter ind i sine smaa huller, staar kattene der uden at kunne følge efter, mens intet museshul er for smalt for røskattens tynde smidige krop.

Paa vort billede ser vi den angribe en hare. Som regel er det blot unge harer, den vover at give sig ikast med; dog ogsaa ældre bliver et forholdsvis let bytte for den, naar de enten er saarede eller sidder i snaren.

Oplosning paa gaaderne i nr. 16.

I. Geografisk gaade: Norge. Essen.

1. Norge.
2. Orleans.
3. Norraas.
4. Garonne.
5. Elben.

II. Firkantgaade:

P	E	R	U
E	R	E	R
R	E	R	U
U	R	U	E

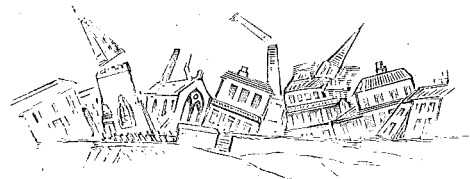
Billedgaade.

rt
rt det rt
rt

E

S

S F S

S

T ST

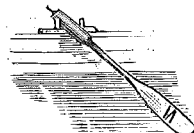

I

S S

E O

T 1755?